

derfor ikke meent, at man burde følge Lagthinget i at gaae saavidt som ligefremt at give Loven en tilbagevirkende Kraft. Men forsaavidt altsaa Spørgsmaalet bliver, om der i disse Tilfælde slet ikke kan gjøres Noget for at bringe Lovreglen i nærmere Overensstemmelse med det, der vistnok er den almindelige Mening hos Færingerne, saa har der fra Landsthingets Side, været opstillet den Bestemmelse, der er kommen ind i Lovforslaget, som det foreligger og som udgjør dets sidste Punktum, nemlig at meddele Regjeringen en Bemyndigelse til, naar Omstændigheder, navnlig Fæstets Vedligeholdelse i Familien, tale derfor, da at opstille de samme Regler for tidligere Tilfælde, som man nu vil etablere for Fremtiden; men Udvalget har ikke kunnet værsee det Mislige i en saadan Bemyndigelse, hvis Omfang man ikke har kunnet angive nærmere, end her har været Tilfælde, og hvor man altsaa ikke kan vide, hvorledes den vil blive bragt til Anvendelse af de værende Ministre. Udvalget har meent, at det vilde være rettere, at man søgte at gøre sig det tydeligt, i hvilke Tilfælde en saadan Bemyndigelse fornuftigvis vilde blive benyttet og kunde benyttes, uden at træde begrundede Forhaabninger for nær, og at man derfor hellere ligefrem maatte optage disse Tilfælde i Loven og for deres Vedkommende gjøre den samme Regel gjældende, som man vil etablere for fremtidige Tilfælde. Udvalget har da opstillet disse to Tilfælde. Det ene er, at den nye Fæster slet ikke efterlader sig Sønner, det andet er, at han vel efterlader sig Sønner, men ikke nogen, der er født før denne Lovs Kundgjørelse. Det første Tilfælde kunde synes at være selvfølgeligt, men det er det dog ikke, thi efter den Fortolkning, Regjeringen har fulgt og som vistnok ogsaa er rigtig, tilkommer der ikke den ældre Fæsters Sønner nogen Fortrinsret, naar Fæstet først er gaaet over til deres Moders nye Mand, selv om denne ikke efterlader sig Sønner, og hvad det andet Tilfælde angaaer, synes der heller ikke at kunne være noget Betænkeligt ved at opstille det, thi for dem, der ikke ere fødte endnu, kan der ikke siges at være begrundede Forhaabninger, som man

vilde træde for nær. I disse to Tilfælde har man altsaa uden videre tillagt den afdøde Fæsters Sønner en lovmæssig Fortrinsret, men udenfor disse Tilfælde har man ikke troet at kunne gaae. Man har i andre Tilfælde ikke meent at kunne gjøre Yderligere for den ældre Fæsters Sønner end tillægge dem en Fortrinsret til at faae saadanne andre Fæster, som maatte være ledige, og hvortil Ingen enten ifølge Loven eller efter sædvanlige Regler har en Fortrinsret, — ved saadanne sædvanlige Regler har man tænkt paa, at det navnlig vistnok er Skik, naar der ingen Sønner er efter Fæsteren, at da Døtternes Mand faae Fæstet —, og deels har man meent, at man vel kunde tillægge de ældre Fæsters Sønner en Afgang til at prøve Domstolenes Afgjørelse af, hvorvidt de eller den nye Fæsters Sønner have Fortrinsret til Fæstet. Udvalget har vel havt nogen Betænkelighed ved udtrykkeligt at give en saadan Afgang, fordi der vistnok hos de Fleste af os er den Anskuelse, at der ikke vilde kunne komme Noget ud af et saadant Søgmaal, men at Regjeringens Fortolkning er den rette, saa at det kunde befrægtes, at Reglen vilde lede til unyttige Processer; men da det er oplyst, at det er en udbredt Mening paa Færøerne, at den anden Fortolkning er den rigtige, og da Forholdet i og for sig i høi Grad egner sig til at gjøres til et Rets-spørgsmaal, saa have vi meent, hellere at burde tydeligt udtale og begrænse Afgangen til Domstolene, end at lade det hele Spørgsmaal staae hen. Man har da tillagt de ældre Fæsters Sønner en Ret til at søge afgjort ved Domstolene, om der efter den nu gjældende Lovgivning tilkommer dem en Fortrinsret, men udtrykkelig udtalt det som selvfølgeligt, at Forudsætningen maa være, at han af Vedkommende findes stiftet til at tage Fæstet, idet det naturligvis ikke kan overlades til Domstolene at afgjøre, om de Betingelser, som Godsadministrationen opstiller og er berettiget til at opstille for Overtagelsen af Fæste, ere tilstede eller ikke. Det er derhos tydeligt udtrykt, at det kun er ved Fæsteledighed, at Vedkommende kan gjøre et saadant Søgmaal gjældende, medens der